Hikâyelerle Çocuklara

ESMÂ-İ HÜSNÂ

Yazan
Selcen Yüksel ARVAS

Resimleyen
Derya Işık ÖZBAY

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI

SUNUŞ

Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları/1077
Çocuk Kitapları/281
Hikâyelerle Çocuklara Esmâ-i Hüsnâ

Yayın Yönetmeni: Dr. Yüksel SALMAN
Koordinasyon: Yunus AKKAYA
Editör: Zeynep Ulviye ÖZKAN
Baskı Takip: İsmail DERİN
Baskı Hazırlık: Ali YÜCEER

Yapım: Kağıt Gemi Ajans
Yazan: Selcen Yüksel ARVAS
Resimleyen: Derya Işık ÖZBAY
Proje Editörü: Sevde Sevan UŞAK
Kapak Tasarım: Fatma Hande SOYYİĞİT
Grafik Tasarım: Şeyda CANSEVER
Düzelti: Asena MERİÇ

Eser İnceleme Komisyon Kararı: 20.01.2015/51
ISBN: 978-975-19-6313-0
2016-06-Y-0003-1077
Sertifika No: 12930

Baskı: Gökçe Ofset Matbaacılık
Tel: 0 (312) 395 93 37
3.Baskı, Ankara Temmuz 2016

İletişim: Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü
Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı
Üniversiteler Mahallesi Dumlupınar Bulvarı
No: 147/A 06800 Çankaya/ANKARA
Tel: 0 (312) 295 72 94 **Faks:** 0 (312) 284 72 88
E- Posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr

Dağıtım ve Satış: Döner Sermaye
İşletme Müdürlüğü
Tel: (0 312) 295 71 53 **Faks:** (0 312) 285 18 54
E- Posta: dosim@diyanet.gov.tr

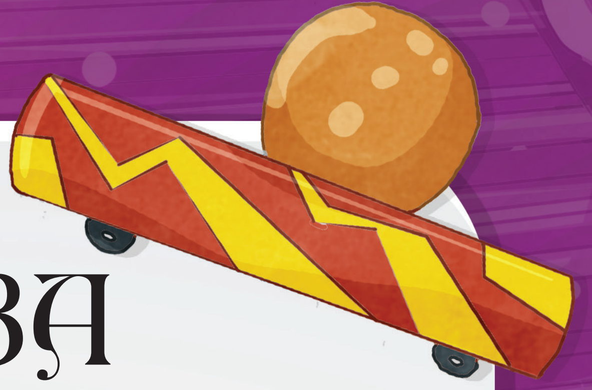
Sevgili Çocuklar,

Yine yepyeni bir kitapla karşınızda olmanın heyecanını yaşıyoruz. Bu kitabımızda Yüce Rabbimizin birbirinden güzel isimlerine yer verdik. Biliyorsunuz, Rabbimizin güzel isimlerine "Esmâ-i Hüsnâ" diyoruz. Bu güzel isimler sayesinde Yüce Yaratıcımızı tanıyoruz, O'nu tanıdıkça daha çok seviyoruz, sevdikçe daha çok anıyoruz. Kur'an-ı Kerim'de, "En güzel isimler O'nundur." (Haşr, 59/24) buyuruluyor. Başka bir ayet-i kerimede, Yüce Rabbimiz kendisine bu güzel isimleriyle dua etmemizi istiyor (A'raf, 7/180). Yine Yüce Kitabımızın birçok yerinde sık sık Allah'ı anmamız isteniyor (Ahzab 33/41, A'raf 7/69, Ankebut 29/45).

Elinizdeki kitapta Rabbimizi daha çok analım, onu daha çok tanıyalım diye O'nun güzel isimlerinden yola çıkarak birbirinden eğlenceli hikâyeler hazırlamaya çalıştık. Okurken daha çok keyif almanız için her hikâyeyi birbirinden güzel resimlerle süsledik.
Rabbimizin sevgisinin kalplerimize daha çok yerleşmesi, adlarının daha çok anılması, dualarımızın esmalarla süslenmesi dileğiyle...

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI

MERHABA

Yağmurları gökten kim indiriyor? Kara topraktan rengârenk çiçekleri kim çıkarıyor? Koca koca dağları yeryüzüne serpiştiren kim? Peki ya annemizin kalbine sevgimizi ince ince işleyen kim? Elbette yüce Rabbimiz!

Bizi böyle güzel yaratan Musavvir, birbirinden güzel yiyecekleri sofralarımıza gönderen Rezzâk, minicik kuşları yuvasında koruyan Hafîz, kendisinden af dileyenleri affeden Gaffâr, duaları kabul eden Mucîb O'dur.

Tüm kâinatın sahibi Mâlikü'l Mülk, O'dur. Her şeyi duyan Semî, her şeyi gören Basir, her şeyi bilen Alîm, O'dur. Küçücük iyiliklere koskocaman sevaplar veren Şekûr, kullarını çok seven Vedûd O'dur.

Kâinattaki her bir şeyle birlikte bizi yaratan Ehad da O'dur. O bizimle ilgili her şeyi bilendir. Her yaptığımızı, her düşüncemizi, her isteğimizi, her anımızı, hatta bizim bile bilmediğimiz geleceğimizi, kaderimizi bilen O'dur.

Bizi bu kadar iyi bilen Rabbimiz, bizden de kendisini tanımamızı istedi. Elinizdeki bu kitapta hep birlikte Rabbimizi tanıyacağız. O'nun her bir güzel ismiyle birlikte O'nu öğrenmeye bir adım daha yaklaşacağız.

Rabbimizin birbirinden güzel isimlerini birer hikayeyle naçizane anlatmaya çalıştık. İçine elimizden geldiğince eğlence kattık. Sırf siz keyifle okuyun, kolayca anlayın, hiç sıkılmayın diye.

Mutlu okumalar…

Selcen Yüksel ARVAS

İÇİNDEKİLER

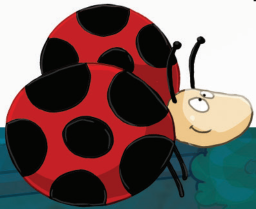

kar

Soğuk bir kış günüydü. Suat camın önüne oturmuş, düşen kar tanelerini izliyordu. Az sonra annesi odaya ıhlamur getirdi.

"Oo mis gibi kokuyor ıhlamur," dedi Suat bardağını alırken.

"Ne kadar güzel kar yağıyor," dedi annesi. "Kar tanelerinin her birinin şekli farklıymış. Ancak büyüteçle bakılırsa farklı oldukları anlaşılırmış. Duymuş muydun bunu?"

"Gerçekten mi?" dedi Suat merakla. Hemen odadan büyütecini getirdi.

"Haydi bakalım," dedi annesi. Camı açtılar. Ellerini uzattılar. Ellerine düşen kar tanelerini hemen içeri soktular.

"Aaa eveet, gerçekten de farklılar. Hayret, aynı gibi duruyorlar, ama büyüteçle bakınca farklı oldukları belli oluyor," dedi Suat elinde büyüteçle hemencecik eriyen kar taneciklerine bakarken.

"Rabbimin büyüklüğü işte," dedi annesi. "Yüce Rabbimiz Zâhir'dir. Yarattıklarına bakarak onun varlığını anlayabiliriz. Varlığını gösteren sayısız delil vardır. Mesela bu kar tanesi. Nasıl eşsiz, nasıl zarif. Yüce bir yaratıcının elinden çıktığı nasıl da belli. Haydi, şimdi de sen bir delil göster."

Suat düşündü, düşündü, aklına bir şey gelmedi.

"Şu kar tanesi, şu da, şu da, bak şu da..." diyerek kar tanelerini işaret etti.

"Sayılmaz. Bu örneği ben vermiştim," dedi annesi gülerek.

Suat biraz daha düşündü. Sonra muzırca gülümsedi.

"Sen de bir delilsin, anneciğim. O kadar güzel, o kadar zarifsin ki seni de yüce bir yaratıcının yarattığı belli."

"İşte bunu kabul edebilirim," dedi annesi yine gülerek.

ZÂHİR
Yüce Rabbimizin varlığı çok açıktır. O'nun yarattığı her şey O'nun var olduğunu gösterir.

Hikâyelerle Çocuklara Esmâ-i Hüsnâ

kirpi

10-11

Haliller teyzeleriyle birlikte pikniğe gittiler. Teyzesinin Esma adında küçük bir kızı vardı. Halil yere serdikleri örtüde bir süre kuzeniyle oynadı. Kuzeni uyuyunca da teyzesiyle birlikte biraz etrafı dolaşmaya çıktı.

İkisi birlikte sohbet ederek yürürlerken bir an teyzesi durdu. Şaşkınlıkla "Aa Halil, şuna bak!" dedi.

Halil teyzesinin gösterdiği şeye baktı. Dikenli, koyu renkli, top gibi bir şey duruyordu yerde. Ne olduğunu anlayamadı. Daha önce böyle bir şey görmemişti.

"Bu ne teyzeciğim?" diye sordu.

"Bu bir kirpi. Aslında yürüyordu. Bizi görünce tostopalak oldu."

Halil merakla kirpinin yanına eğildi. Elini korkarak dikenlerine doğru uzattı. Eline kirpinin iğnesi battı. "Ayy" diyerek geri çekti elini. "Çok sivriymiş ya."

"Evet, sivridir. Bak aklıma ne geldi. Derler ki, anne kirpi yavrusunu 'yumuşağım' diye severmiş."

Halil güldü.

"Annelik böyle işte. Yüce Rabbimizin merhametinden bir damlaymış annelerin merhametinin toplamı. Düşünsene, bir anne bile yavrusuna nasıl düşkünken, kim bilir Rahmân Rabbimiz bizi ne kadar seviyor. İnsan, yavrusunu o kadar çok seviyor, o kadar çok seviyor ki onu dünyanın en güzeli sanıyor."

Halil güldü. "Sen de Esma'yı dünyanın en güzel kızı mı sanıyorsun, teyzeciğim?" diye sordu.

"Yooo," dedi teyzesi gülerek. "Esma'nın dünyanın en güzel kızı olduğunu sanmıyorum. Öyle olduğunu biliyorum!"

İkisi birlikte gülüşerek yollarına devam ettiler.

RAHMÂN
Yüce Rabbimiz, esirgeyici, koruyucudur. O'nun merhameti sonsuzdur.

özür

Dilek o gün çok neşeliydi. Çok sevdiği arkadaşı Hale oyun oynamaya gelmişti. Annesi mutfakta onlar için kek pişirirken kızlar odalarında evcilik oynuyorlardı.

Biraz sonra Dilek gözlerinden yaşlar boşanarak mutfağa girdi. "Anneee, Hale en sevdiğim bebeğimi parçaladı!" diyerek ağlıyordu.

"Ben parçalamak istemedim. Bebeği soyup üzerini değiştirecektim. Kıyafetinin üzerine dikili olduğunu bilmiyordum. Elbisesinin düğmelerini açınca içinden pamuklar fışkırdı," diye kendini savundu Hale. Özür üstüne özür diledi. Ama Dilek, Hale'nin özürlerini kabul etmedi. Hale boynu bükük evine döndü.

Annesi mutfaktaki işini bitirince eline iğne iplik aldı. Dilek'in sökülen bebeğini dikmeye koyuldu.

"Bu bebeği sana anneannen dikmişti, hatırlıyor musun?" dedi annesi.

Dilek, evet anlamında başını salladı.

"Anneanneni herkes çok severdi. Çünkü o çok bağışlayıcı bir insandı. Kim özür dilese hemen özrünü kabul ederdi. Bazen ona 'Bu kadar da yumuşak yüzlü olma, sonra insanlar kıymetini bilmez' derdim. O da bana 'Allah çok bağışlayıcıdır, Rahîm'dir. Kendisi gibi bağışlayıcı olanı sever. İnsanlar bilmese de olur kıymetimi, Allah nasıl olsa bilir,' derdi.

Dilek bir şey demedi.

Annesi bebeğini dikince, sevinçle kucakladı bebeği.

"Hale'yi tekrar çağırabilir miyim? Hem kek de pişmek üzere," dedi.

Annesi gülümseyerek, koşarak giden kızının arkasından baktı.

RAHÎM

Yüce Rabbimiz, çok bağışlayıcıdır. Kendisinden özür dilendiği zaman hemen affeder. Affetmeyi çok sever. Kendine inananlara hep merhamet eder.

Hikâyelerle Çocuklara Esmâ-i Hüsnâ

kayıp

14-15

Fatih'in babaannesi aşağı mahallede oturuyordu. Son birkaç seferdir Fatih babaannesine tek başına gitmeye başlamıştı. Yine o gün annesi kardeşinin altını değiştirirken "Ben babaannemlere gidiyorum," diyerek evden çıktı. Annesi "Duur, önce babaannene telefon açalım, evde mi?" diye odadan içeri seslense de Fatih kapıyı çoktan çektiği için duymamıştı. Caddeden dikkatlice geçti. Büyük çocuk parkının içinden hızlı hızlı yürüdü. Babaannesinin evine geldi. Zili çaldı. Ama kapıyı açan olmadı. Birkaç kez zili çaldı. Ama evde kimse yoktu. Fatih'in canı sıkıldı. Tekrar evinin yolunu tuttu. Yine aynı yoldan evine döndü. Zili çaldı. Hayret! Kendi evlerinin kapısı da açılmıyordu. Tekrar tekrar çaldı zili. Ama kapı açılmadı. Fatih merdivenin başına oturdu, beklemeye başladı. Uzun bir süre merdivende oturarak bekledi. Gelen giden yoktu. Fatih ağlamaklı oldu. Biraz sonra dayanamadı, gözyaşlarını bıraktı. Hüngür hüngür ağlarken asansörün kapısı açıldı. İçinden kucağında bebeğiyle annesi çıktı. "Fatiiiih, burada mısın?" dedi annesi koşarak Fatih'e sarılırken.

"Önce babaannene telefon edelim, diye arkandan seslendim ama sen çoktan kapıyı çekip çıkmışsın. Ben de dışarıda seni arıyordum."

"Özür dilerim, anneciğim," dedi Fatih.

"Aman sağ salim buldum ya seni. Allah'ım, Selâm isminle oğlumu selametle buldur, diye dua ettim. Çok şükür Rabbime. Bir daha ben babaannene telefon açmadan asla oraya tek başına gitmeni istemiyorum."

"İstesen de gitmem zaten, anneciğim," dedi Fatih burnunu çekerek.

SELÂM
Yüce Rabbimiz, her türlü tehlikelerden selamete çıkarandır. Koruyan, kollayandır O.

soru

Annesi bulaşık yıkarken Can yanına geldi.
"Anneciğim, sence karıncalar her taşıdıkları yiyeceği saklıyor mu? Yoksa bir kısmını yiyor mu?"
"Bilmem ki," dedi annesi elindeki tabağı yıkarken.
"Bence birazını yiyorlardır."
"Peki ne kadarıdır sence bu yenen kısım?" diye sordu Can merakla.
"Yarısının üçte birinden sekiz parça eksiği. Ay ne bileyim, çocuğum! Gören de evimde karınca beslediğimi sanır!" dedi annesi sitemle.
"Peki bunu kim bilir?" diye sordu Can tekrar merakla.
Annesi düşündü, taşındı. En sonunda "Allah bilir, yavrum.
O Müheymin'dir, her canlının her yaptığından haberdardır," dedi.
"Yani Allah, kim ne yaparsa yapsın, her şeyi biliyor mu?"
"Elbette," dedi annesi.
"Peki şu an benim odamda karınca biriktirdiğimden de haberi var mı?"
"Tabii," dedi annesi kayıtsızca. Sonra birden gözlerini açtı, "Nee? Karınca mı? Odanda mı?"
"Evet," dedi Can. "Ne kadar yemek yedikleri hakkında ufak bir araştırma yapıyorum da."
Annesi neredeyse elindeki tabakları düşürüyordu.
"Daha topladığın sümüklü böceklerin sümükleri gitmedi evden! O karıncalar derhal kendi yuvalarına dönecek! Beni duyuyor musun?" diye ardından bağırıyordu annesi, Can odasına doğru koşarken.

MÜHEYMİN
Yüce Rabbimiz, her şeyi görüp gözeten, her varlığın yaptığından haberdar olandır. Kelebeğin çırptığı kanattan, karıncanın yuvasına taşıdığı ekmek kırıntısından, arının vızıltısından bile haberdardır.

oyun

Ali bahçede oyun oynuyordu. Dedesi de bir ağacın altına oturmuş, onu izliyordu.
"Dadi dadi dadi, çekilin yoldan Kaptan Ali geliyor," diye bağırıyordu Ali elindeki küçük el arabasını iterken.
"Kaptan Ali bir numara. Kaptan Ali çok akıllı. Kaptan Ali çok güçlü. Yaşasın Kaptan Ali!" diye söylenip duruyordu bir yandan. Bir ara kafasını kaldırdı.
Dedesinin gülerek onu izlediğini fark etti. Utandı, giderek sesi azaldı. Sustu.
"Ne o, Kaptan Ali? Sesin kesildi, bir şey mi oldu?" dedi dedesi.
"Kaptan Ali'ye bir şey olmaz!" dedi Ali. "O en büyük!"
"Vay vay vay Kaptan Ali. Havalanma bu kadar! Herkesten büyük, Mütekebbir olan Allah var!" dedi dedesi yine gülerek.
Ali hiç oralı olmadı. Hemen karşısındaki ağaca tırmandı, "Kaptan Ali en süper!" diye bağırdı. Daha dedesi "Aman dur, dikkat et!" diyemeden Ali kendini yere bıraktı. Şak diye yere yapıştı.
"Yandım anaaaam," diye bağırdı bacağını tutarak. Dedesi koşarak yanına geldi.
"Dur, dur Kaptan Ali, hava atacağım derken canını acıttın. Ne yaptın oğlum? İnşallah bacağın kırılmamıştır," dedi dedesi.
Hemen doktora götürdü Ali'yi.
Doktor Ali'nin bacağına bakınca "Ne yaptı bu bacağa küçük bey?" diye sordu.
"Hiiç," dedi dedesi. "Sadece küçük bey kendini büyük sandı da doktor bey."

MÜTEKEBBİR
Büyüklük yüce Rabbimize mahsustur. Başkaları O'nun karşısında küçücüktür.Büyüklük yalnızca O'na yaraşır.

resim

Tolga ile kardeşi Tarık salonun masasına kurulmuş çalışıyorlardı. Tolga matematik ödevini yapıyor, Tarık ise resim çiziyordu. Bir ara Tarık tuvalete gitmek için kalkınca Tolga onun yaptığı resme baktı. Kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Biraz ileride örgü ören annesine seslendi.

"Anne, bir gel ne olur, şu oğlunun yaptığı resme bak."

Annesi Tolga'nın yanına gidip resme baktı.

"Ne güzel çizmiş, maşallah!" dedi gülümseyerek.

Tolga içinde tuttuğu kahkahayı bıraktı. "Ne güzeli, anne yaa. Allah aşkına, şu file baksana leylek bacaklı. Böyle çöp gibi bacaklar o gövdeyi nasıl taşısın? Bir de şu yılana bak, gövdesi hortum gibi, neredeyse bir kilometre. Sürüm sürüm sürünür bu hayvan."

Annesi Tolga'nın dediklerine güldü. "Bârî olan Rabbim her şeyi ne kadar güzel yaratmış, değil mi? Her hayvanın azası kendine en uygun olanı. Biraz büyük, küçük, kısa ya da uzun olsa problem oluyor. Allah'ın yarattığı her şey mükemmel."

Tam bu sırada içeri Tarık girdi. Annesinin mükemmel olarak söz ettiği şeyin kendi resmi olduğunu sandı. Sevinçle "Beğendin mi resmimi anneciğim?" dedi.

"Bence harika olmuş," dedi annesi yüzünde kocaman bir gülümseme ile.

Tarık daha da mutlu oldu.

"Öyleyse şimdi de sizin için mükemmel bir kuş çizeyim," dedi.

"İyi fikir," dedi ağabeyi gülerek, "Yalnız dikkat et de kafası güneşten büyük olmasın, gökyüzüne ikisi bir sığamaz."

BÂRÎ

Yüce Rabbimiz her şeyi birbirine uygun yaratandır. O böyle güzel yarattığı için kediler bu kadar sevimli, kelebekler bu kadar göz alıcıdır.

Hikâyelerle Çocuklara Esmâ-i Hüsnâ

ayna

22-23

İnci'nin anne ile babası hacca gitmişlerdi. Dönerken İnci için hediye bir elbise almışlardı. Üzeri incilerle, boncuklarla bezeli, kabarık, pembe tüllü bir elbiseydi bu. İnci sevinçle elbisesini giydi.

Sonra da yine annesinin hacdan getirdiği minik el aynasını aldı. Aynayı kendinden biraz uzaklaştırarak elbisesini görmeye çalıştı. Uzun uzun kendini inceledi. Derken aklına bir muziplik geldi.

"Ayna, ayna, söyle bana, var mı benden güzel bu dünyada?" diye sordu aynaya.

Tam o sırada, ne zamandır kapının aralığından onu izleyen babası sesini değiştirerek aynaya ses verdi:

"Estağfurullah, o da ne demek prensesim? Allah Musavvir'dir. Yarattığını en güzel surette yaratır. Elbette sizi de dünyanın en güzel suretinde yaratmış! Allah nazarlardan korusun!"

İnci şaşkınlıkla kapıya döndü. Babasını görünce kahkahalar attı.

"Babacığım siz bu aynayı nereden aldınız? Maşallah, ağzı pek dualı," dedi gülerek.

Babası da güldü. "Ee dünyanın en güzel yerinden, Mekke'den geldi. Ona da ancak böyle cevap yakışırdı," dedi gülerek kızına sarılırken.

MUSAVVİR

Yüce Rabbimiz, yarattığını en güzel surette yaratır. Annesinin karnındaki minik bebişleri, yerin altındaki güzellikleri, yerin üstündeki zenginlikleri sanatla, incelikle, güzellikle yaratan O'dur.

boya

Elif, annesinin odasına girdiğinde kardeşi Sude'yi aynanın önünde buldu. Sude, Elif'in keçeli kalemlerini almış, ağzını yüzünü boyamıştı. Kurtlu elma gibi yamuk yumuk boyanmış kırmızı dudaklar, çizik çizik yeşil bir burun, mavi noktalı bir alın, örümcek ağı gibi desenli yanaklar, çizili kollar... Elif onu o halde görünce kahkaha attı.
"Palyaço gibi olmuşsun," diyerek güldü. Sude ağlamaya başladı.
O sırada anneleri odaya girdi. Sude'yi rengârenk görünce gülmemek için dudaklarını ısırdı.
"Aşk olsun Sude, kaç kere diyorum keçeli kalemlerden uzak dur diye," dedi annesi kırgın bir sesle.
"Bilemedim anne, yanlışlıkla oldu, özür dilerim," dedi Sude ağlayarak.
"Tamam, ağlama, olmuş bir hata, haydi temizleyelim seni," dedi annesi. Sude'yi güzelce temizledi.
"Babama söyleme," dedi Sude.
"Ben söyleyeceğim, çok komikti," dedi Elif. "Yaaa" diye yeniden ağlamaya başladı Sude.
Annesi Elif'e kaş göz etti.
"Elbette söylemeyeceğiz. İnsanlar bazen hata yaparlar. Bunu herkese söylemeye gerek yok. Rabbimiz, başkalarının yaptığı yanlışları araştırmamızı, duyurmamızı hiç sevmez. Çünkü Allah Gaffâr'dır, günahları örtendir. Bize düşen de kimsenin kusurunu başkasına duyurmamaktır. Kardeşin bir hata yapmış, bunun da bilinmesini istemiyor. Anlaşıldı mı, Elifciğim?"
"Peki" dedi Elif gülerek. Sude de derin bir nefes aldı.

GAFFÂR
Yüce Rabbimiz, kullarının günahını örter. O çok bağışlayıcıdır. Kendisinden af dileyen herkesi bağışlar.

GiEEEL GEEEL
VATANDAŞ

pazar

Pazarın başında müşteri bekleyen genç hamal, Hayriye teyzeyi görünce heyecanla yanına gitti.
"Hamal lazım mı teyze?"
"Ah iyi olur evladım, Allah razı olsun," dedi Hayriye teyze. "Ben de bu güzel nimetleri nasıl taşıyacağım diye kara kara düşünüyordum. Birkaç kez gidip gelecektim. Artık sen varsın, rahat rahat alırım."
İkisi birlikte pazarı dolaşmaya başladılar.
"Elhamdülillah, pazarımız ne güzel rengârenk, yüce Allah çeşit çeşit, neler yaratmış da göndermiş," dedi Hayriye teyze.
Hemen önündeki tezgahtan bolca meyve sebze almaya başladı.
"İnsan ne alacağını şaşırıyor, kimi tatlı, kimi ekşi, kimi acı... Şu güzelliklere bak. Elhamdülillah," diyerek kilolarca meyve sebze daha aldı.
Hayriye teyze aldıkça, hamalın küfesi ağırlaşıyor, delikanlı iki büklüm oluyordu. Bir ara alnındaki terleri silen hamal, "Hakikaten de nimetler çeşit çeşit yahu. Al al bir türlü bitmedi," dedi.
"Eee," dedi Hayriye teyze, "Allah Vehhâb'dır, yavrum. Çok ihsan eder. Bol bol verir. Biz kullarına çeşit çeşit nimetler gönderir. Ne kadar şanslıyız, elhamdülillah."
Hayriye teyze bir başka tezgahtan da kilolarca alışveriş yapınca hamalın iyice beli büküldü.
"Yahu hacı teyze," dedi, "anladık yüce Allah çok nimet veriyor da hepsini alıp da gitmemiz şart mı? Küfeyi kaldıramaz oldum artık. Önce bunları eve boşaltsak sonra nimetleri saymaya devam etsek olur mu?"
Hayriye teyze güldü. "Tamam, tamam evladım," dedi. İkisi birlikte evin yolunu tuttular.

VEHHÂB
Yüce Rabbimiz, çeşit çeşit nimetler bağışlayandır. Yiyeceğimizi, içeceğimizi, giyeceğimizi, binbir türlü şeyi bize gönderen O'dur.

Kedi Yavrusu

Ebru bahçede oynarken annesinin sesini duydu:
"Ebru, koş koooş, Minnoş doğurmuş. Yavrularını gör, minnacık!"
Ebru hemen koşarak annesinin yanına gitti. Annesi Minnoş'a yuva yaptıkları büyükçe bir kartonun yanındaydı. Ebru yukarıdan bakınca Minnoş'la etrafındaki yavrularını gördü.
"Aaa fare gibiler, küçücük," dedi şaşkınlıkla.
Ebru bir süre daha gözleri bile açılmamış yavruları izledi. Yavrulardan birinin bağırıp durduğunu fark etti.
"Anneciğim, bu kenardaki yavru niye ciyak ciyak bağırıp duruyor?"
"'Rızkımı getirin! Hani benim sütüm' diye bağırıyor o," dedi annesi gülerek.
Gerçekten de onun dışındaki bütün yavrular annelerini emiyordu. Bir tek o kenara düşmüş, annesinin memesine ulaşamıyordu.
Minnoş bağırıp duran yavrusunu ağzıyla tuttu, öteki kardeşlerinin yanına koydu. Minik kedi havayı koklaya koklaya annesinin memesini buldu, emmeye koyuldu.
"Aaa bak emiyor!" dedi Ebru.
"Ne güzel, değil mi? Daha bebekler dünyaya gelir gelmez annelerinin sütü oluyor. Yüce Allah Rezzâk'tır, dünyaya gönderdiği her canlıyla birlikte rızkını da gönderir."
Bu sırada Minnoş, Ebru'ya bakarak miyavlamaya başladı.
"Aaa anneciğim, bak Minnoş da 'Rızkımı getirin, hani benim sütüm!' diyor. Gidip onun da sütünü getireyim mi?"
"Tabii," dedi annesi. "Süt içsin ki bebişlerine süt olsun."

REZZÂK
Yüce Rabbimiz, bütün canlıların rızkını verendir. Bal arısı için çiçeklere bal özü koyan, ineğin memesinden bize süt gönderen, ağaçları kirazla dolduran O'dur.

kilit

30-31

Melis oyun oynarken banyoya girdi. Kapıyı kilitledi. Sonra dışarı çıkmak istediğinde kapıyı bir türlü geri açamadı. Banyodan annesine seslendi. Annesi kapıya geldi. Kapıdan Melis'e kilidi nasıl açması gerektiğini anlattı durdu, ama Melis kapıyı bir türlü açamıyordu. En sonunda pes etti. Kilidi açmaya çalışmayı bırakıp iki gözü iki çeşme ağlamaya başladı. Annesi derin bir nefes aldı. "Korkma kızım, ya Fettâh de," dedi annesi. "Ya Fettâh dersen açılır kapı."

Melis ağlamayı bıraktı, ya Fettâh demeye başladı. "Ya Fettâh, ya Fettâh, ya Fettâh, diyorum, diyorum, açılmıyor anneciğim," dedi umutsuzca. "Sen söylemeye devam et," dedi annesi. Melis içeride ya Fettâh demeye uğraşırken annesi bir çilingir buldu. Çilingir geldi, hemen iki dakikada kapıyı açtı. Melis içeriden çıktığında kıpkırmızıydı. Annesine sarıldı. Annesi onu öptü.

"Ya Fettâh, açıl susam açıl demek gibi bir şey mi anne?" diye sordu Melis burnunu çeke çeke.

Annesi güldü. "Hayır, canım, ya Fettâh, 'kullarını sıkıntıda bırakmayan, daraltmayan Rabbim, bana yardım et' demek. Allah'tan yardım istedik, o da bize yardım gönderdi. Bak senin duan sayesinde kolayca bir çilingir buldum. Hemen açtı kapımızı."

"İyi ki öyle dedim, değil mi anneciğim? Yoksa hiç dışarı çıkamayacaktım."

Annesi bir kez daha sarıldı kızına.

"Evet, iyi ki dedin anneciğim, ama lütfen bir daha kapıları kilitleme," dedi onu bir kez daha öperken.

FETTÂH

Yüce Rabbimiz, kullarını sıkıntılardan kurtarandır. O, zorlukları kolaylaştırır, insanları darlıktan kurtarır. Kendisinden yardım isteyene yardım eder.

öğretmen

32-33

Kâmil Bey din dersi öğretmeniydi. O gün derste Allah'ın güzel isimlerinden Alîm ismini anlatıyordu.

"Yüce Rabbimizin isimlerinden biri de Alîm'dir. Alîm her şeyi bilen demektir. Allah, aklınıza gelebilecek ve gelemeyecek her şeyi bilir. Geçmişi de bilir, geleceği de yalnız O bilir. İnsanlar gelecek hakkında konuşur durur ama işin aslını O'ndan başka bilen yoktur."

O sırada Kâmil Öğretmen kendisi ders anlatırken sınıfın haylaz öğrencisi Efe'nin arka sırada başka şeylerle uğraştığını fark etti.

"Söyle bakalım, Efe, Alîm ismi ne anlama gelirmiş?" diye sordu.

Efe şaşkınlıkla başını kaldırdı. Ne diyeceğini bilemedi. Dersi yarım yamalak dinlemişti. Bilmiyorum dese öğretmenin kızmasından korktu. Yuvarlak bir şey söylemeye karar verdi, "Allah bilir, öğretmenim," dedi.

Sınıftakiler gülüştü.

Kâmil Bey de güldü. "Kafadan attın ama bu seferlik tuttu, tebrik ederim. Yalnız bundan sonra dersi doğru düzgün dinleyeceksin, tamam mı?"

"Valla ne diyeyim, öğretmenim, onu da Allah bilir, şimdi haşa geleceği biliyormuş gibi konuşmayayım," dedi Efe gülerek.

"Otur, otur," dedi Kâmil Öğretmen gülerek, "Aferin, anlamışsın dersi."

ALÎM

Yüce Rabbimiz, her şeyi en ince noktasına kadar bilendir. O'nun bilmediği hiçbir şey yoktur. Bizi de bizden iyi bilir.

ev

Hümeyra'nın babasının işleri bozulmuştu. Oturdukları evi eşyaları ile birlikte satmak, kiraya çıkmak zorunda kaldılar. Hümeyra bulundukları yerden taşınacakları için çok üzülüyordu.

Bir hafta sonra yeni evlerine geçtiler. Küçücük bir evdi bu. Mutfağı bile yoktu. Odanın bir ucundaki tezgahı mutfak olarak kullanıyorlardı. İçerideki küçücük oda annesiyle babasının odası olmuş, Hümeyra'ya da mutfak tezgahının dibindeki kanepe kalmıştı.

"Ama burası küçücük! Burada nasıl yaşayacağız? Neredeyse bebek evim kadar!" diye itiraz etti Hümeyra.

Babası Hümeyra'nın başını okşadı. "Bebek evin de küçüktü ama maşallah 25 bebek birlikte yaşıyordu içinde," dedi gülerek. Sonra biraz daha ciddileşerek, "Bir süre burada yaşayacağız Hümeyra. Allah Bâsıt'tır. Dilediğini dilediğince genişletir. Biz de evimize, imkânlarımıza şükredelim ki Rabbimiz genişletsin," dedi.

Başlarda Hümeyra o küçük evde çok sıkılacağını düşündü. Ama kısa sürede hayatında hiç olmadığı kadar mutlu oldu o daracık yerde. Birçok arkadaş edindi. Annesi ve babasıyla doyasıya vakit geçirdi. Hatta küçük kardeşi de aileye o evde katıldı. Çocukluğunun en güzel günlerini Hümeyra o mini minnacık evde yaşadı.

BÂSIT
Yüce Rabbimiz, dilediğini dilediğince genişletir, bollaştırır. Zamanı genişletir, mekanı genişletir, rızkı ve ömrü çoğaltır.

Hikâyelerle Çocuklara Esmâ-i Hüsnâ

dua

Ahmetlerin evinde her akşam aynı şeyler yapılır. Önce dişler fırçalanır, pijamalar giyilir. Sonra Ahmet yatakta annesini bekler, annesi dua eder, Ahmet "amin" der, sonra da bir güzel uykuya dalar.

O gece Ahmet yine yatağına yatıp beklemeye başladı. Annesi içeri burnunu çekerek girdi. Boğazına da bir tülbent sarmıştı. Sabahtan beri pek tadı yoktu zaten. Belli ki iyice hastalanmıştı. Annesi Ahmet'in yatağının kenarına oturdu. Ana oğul ellerini açtılar, annesi dua etmeye başladı: "Allah'ım," dedi annesi kısık bir sesle. "Sana inandım, sana sığındım, sen bizim yardımcımız ol," diye devam etti duasına. Ama sesi gittikçe kısılıyordu.

"Anneee," diye itiraz etti Ahmet, "Çok sessiz söylüyorsun. Bak bisiklet kısmına geldik. Duyulmayacak, sonra da kabul olmayacak duamız. Biraz sesli söyle!"

Annesi boğazını tutarak güldü. "Ay ilahi Ahmet, hiç gülesim yoktu. Boğazım acıyor oğlum, daha fazla çıkmıyor sesim. Hem merak etme sen, Allah Semî'dir, her şeyi işitir. Kalbinden bile geçirsen, Allah ondan haberdardır."

"Olsun, sen yine de sesli söyle, ne kadar çok istediğimiz anlaşılsın," dedi Ahmet gülerek.

Annesi biraz daha sesini yükseltmeye çalışarak duasına devam etti.

En sonunda da "Allah'ım, güzel oğluma istediği gibi bir bisiklet nasip et," dedi.

"AMİİİİİN" diye bağırdı Ahmet, en yüksek sesiyle.

SEMÎ

Yüce Rabbimiz, her şeyi işitir. Kimse duymasın diye kulaktan kulağa söylediklerimizden de haberdardır. İçimizden ettiğimiz duaları bile işitir, kabul eder.

karınca

38-39

Duru ile babası ekmek almaya gidiyorlardı. Duru kaldırımda hoplaya zıplaya yürüyordu. O sırada Duru durdu; babası iki adım daha yürüyüp, Duru'ya döndü. "E hadi, yürüsene!"

"Şuna bak, baba!" dedi Duru. Babası da yanına geldi. Minnacık karıncalar, koskoca kaldırım taşlarının ortasına yuva yapmışlardı. Aceleyle kimi giriyor, kimi çıkıyordu.

Babası da yuvaya baktı. "Hadi gidelim, artık," dedi. Ama Duru'nun gitmeye hiç niyeti yoktu.

"Karıncanın yuvasında ne vardır?" diye sordu. "Bilmem," dedi babası, "Allah bilir."

"Allah, karıncaların yuvasının içini de görüyor mudur?"

"Elbette," dedi babası.

"Ama çok karanlık."

"Olsun," dedi babası. "Karanlık, aydınlık, uzak, yakın... Allah Basîr'dir, her nerede, ne varsa görür."

"Peki, karanlıkta karıncaların ayaklarını da görür mü?"

"Elbette!"

"Peki karıncaların ayaklarının tırnaklarını görür mü?"

"Görür tabii!"

Duru kahkaha attı. "İşte şimdi yanıldın, babacığım. Karıncanın ayak tırnağı yoktur ki!" Babası da güldü.

"Biraz daha oyalanırsan, kahvaltıda karıncaların taşıdığı ekmek kırıklarını toplayıp yemek zorunda kalacaksın. Haydi, acele et! Geç kaldık diye annen eve almayacak bizi!"

Duru zıplaya zıplaya babasıyla birlikte tekrar fırının yolunu tuttu.

BASÎR
Yüce Rabbimiz, her şeyi görendir. O, insanların mikroskopla, teleskopla uğraşıp da göremeyeceği şeyleri bile görür.

birinci

40-41

Yahya, okul çıkışı annesi evde olmadığı için anneannesinin evine gelmişti. Yemeğini yedikten sonra televizyona daldı. Odaya dayısı girdi.
"Ee söyle bakalım yeğen, dersler nasıl?"
"İyi," dedi Yahya umarsızca.
"Ne kadar iyi, var mı bir hedefin, takdir, teşekkür falan?" diye üsteledi dayısı.
"Okul birincisi olmayı düşünüyorum," dedi Yahya televizyondan gözünü ayırmayarak.
"Düşüne düşüne okul birincisi olunsaydı, hindilerin hepsi profesör olurdu," dedi dayısı gülerek.
"Sadece düşünmüyorum, dua da ediyorum," dedi Yahya yine televizyona bakarak.
"O da iyiymiş ya," dedi dayısı gülerek, "peki duanın kabul olacağını ne biliyorsun?"
"Dün bir yerde okudum. Allah'ın Mucîb diye ismi varmış. Duaları kabul eden demekmiş. Ona güveniyorum."
"Keşke biraz daha okusaymışsın Allah'ın güzel isimlerini. Mesela bir de Adl diye ismi var. Allah çok adaletlidir demek. Yani çok dua edeni değil, kim hak ediyorsa onu birinci yapar."
Yahya şaşkınlıkla televizyondan başını kaldırdı.
"Gerçekten mi?" diye sordu.
"Tabii ya gerçekten," dedi dayısı. "Yan gelip yatıp TV izleyip dua ederek birinci olunmaz. Allah'ın adaleti sonsuzdur. Herkese gayret ettiği kadarını verir."
Yahya TV'yi kapattı.
"Dur ben ders çalışayım da öyle dua edeyim bari" diyerek içeri odaya gitti.

ADL
Yüce Rabbimiz, çok adaletlidir. Herkesin hak ettiği kadarını bilir, herkesin hakkını verir. Hiçbir işinde adaletsizlik, dengesizlik yoktur.

dantel

Semra'nın annesi eline küçücük nakış makasını almış, yere serdiği bir pikenin başında uğraşıp duruyordu. O sırada içeri Semra girdi.
"Ne yapıyorsun, anneciğim?" diye sordu.
"Pike eskimiş de, ara dantelini çıkarıyorum," dedi annesi.
Semra da yere, annesinin yanına oturdu. Bir süre onun çalışmasını izledi. Annesi kendi kendine bir şeyler mırıldanarak incecik ipleri tek tek kesiyor, kumaşın içine geçirilmiş olan danteli çıkarıyordu.
"Oof bu ne kadar zor bir iş. Ne uğraşıyorsun ki, at gitsin anne, yenisini alırsın," dedi.
Annesi Semra'ya baktı.
"Bu dantel taa rahmetli anneannemden kalma. Hiç atılır mı?"
"Aa gerçekten mi?"
"Evet," dedi annesi. "Senin kadar bir kızdım. Tatilde onun yanında kalırdım. O zaman işlemişti bunu. İnce ince. Hatta hiç unutmam, bunu işlerken "Ya Latîf" derdi sürekli. Niye böyle dediğini sormuştum. Yüce Rabbimiz Latîf'tir, incedir, bütün işlerin inceliğini bilir. Ne zaman ince bir iş yapsam aklıma bu güzel ismi gelir," derdi. Bunun her zincirini ya Latîf diyerek çekti büyük anneannen. Ben de ya Latîf diyerek söküyorum şimdi."
"Ee sonra ne yapacaksın söktüğün kısmı?"
"Bilmem, daha karar vermedim," dedi annesi. "Büyük ihtimalle senin çeyizine bir pike yaparım."
"Yaşasın!" dedi Semra, "Ben de pikeyi eskiyince ya Latîf diyerek söker, kızımın çeyizine koyarım. Müthiş bir aile geleneği olacak bu!"
"İnşallah," dedi annesi gülerek.

LATÎF
Yüce Rabbimiz, en ince işlerin bütün inceliklerini bilendir. O kullarına karşı çok lütufkârdır, kullarını sevindirmeyi çok sever.

günlük

44-45

Erva her akşam yatağına girer, eline günlüğünü alır, uyumadan önce mutlaka bir şeyler yazardı. Ablası onun günlüğe neler yazdığını çok merak ediyordu. Ne zaman ranzanın üst katından kafasını uzatıp günlükte yazılanları görmeye çalışsa Erva yazdığını kapatıyor, "Yaa abla yaa, özel şeyler yazıyorum, bakma," diyordu.

O böyle dedikçe ablası daha da merak ediyordu günlüğün içinde olanları. Kapağında kocaman bir kilit olduğu için başka zamanlar açıp bakamıyordu da.

Bir gün Erva yine günlük yazarken annesi ona telefon geldiğini söyledi. Erva da günlüğünü kilitlemeden, aceleyle telefona koştu. Ablası fırsat bu fırsat deyip hemen ranzanın üst katından atladı. Günlüğü aldı. Heyecanla son sayfasını açtı:

"Sevgili Allah'ım. Sen Habîrsin, olan her şeyden haberdarsın. Hani bana şeyde şey diyen şey vardı ya, lütfen onu şey yap. Âmin."

Ablası bir şey anlamadı. Bir önceki sayfayı açtı.

"Sevgili Allah'ım. Habîrsin ya biliyorsun hani şey oldu ya. Ben de şey dedim. O da şey dedi. Hiç olur mu böyle şey?"

Ablası Erva'nın tıkırtısını duyunca günlüğü bırakıp hemen yatağına atladı. Erva içeri girdi. Bir günlüğüne bir de ablasına baktı.

"Sen günlüğümü mü okudun?" diye çıkıştı.

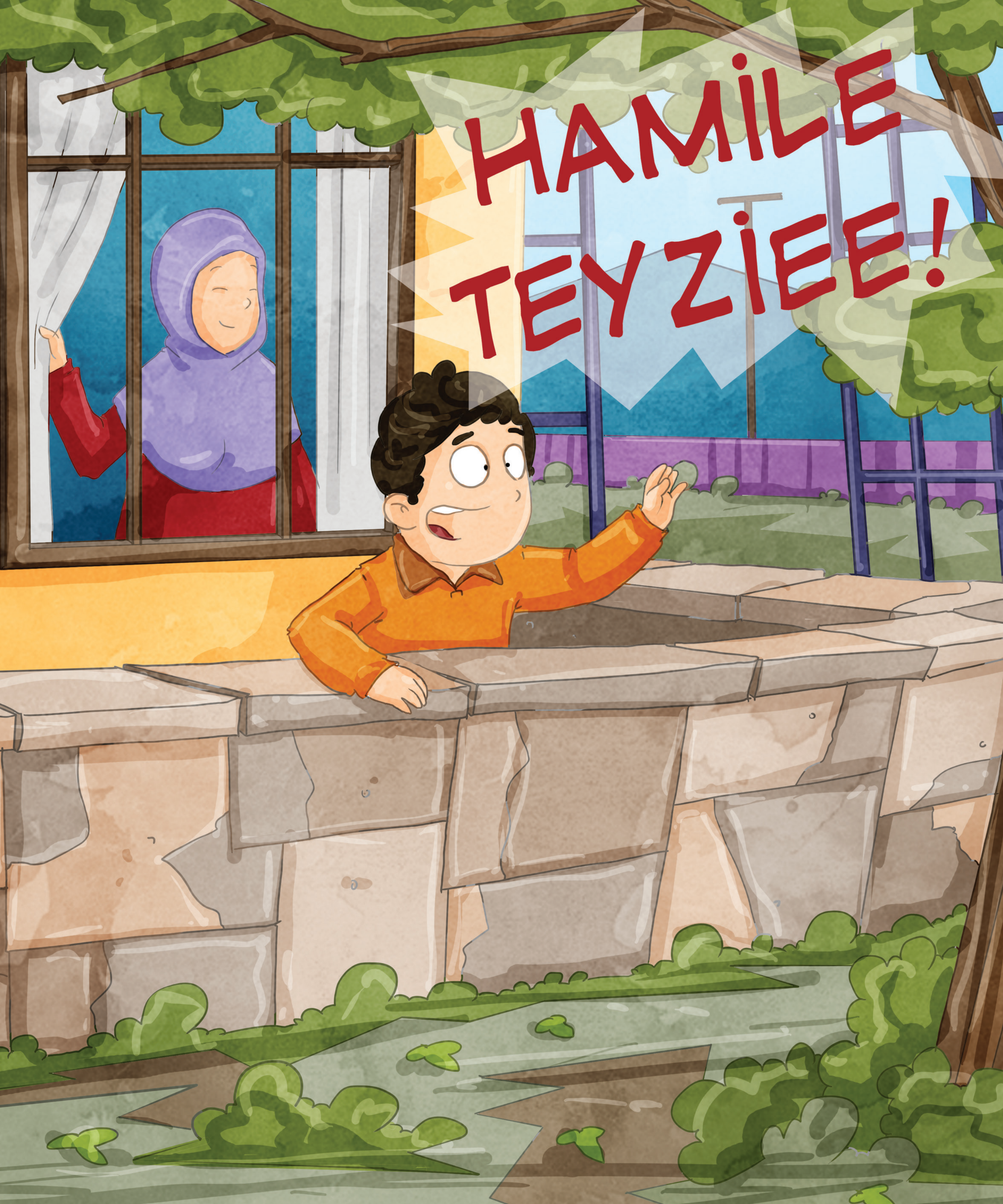
"Aman!" diye bağırdı ablası.

"Sanki bir şey yazmış da saklıyor. Şeyde şey oldu şey yaptım, şey dedim. Bu ne biçim günlük!"

Erva güldü.

"Çok özel olduğu için şifreli yazdım. Allah biliyor ne demek istediğimi nasıl olsa. Başka biri anlamasa da olur!"

HABÎR
Hiçbir şey yüce Rabbimiz için gizli olamaz. O her şeyi bilir, her şeyden haberdardır.

HAMİLE TEYZİEE!

komşu

46-47

Furkan'ı annesi komşusu Ayşe teyzeye bırakmıştı. Furkan, Ayşe teyzeyi çok severdi. O balkonda oyun oynarken, Ayşe teyze de mutfakta işini yapıyordu.

"Furkan, balkondan Halime teyzeye bir seslensene. Çayı hazırladım. Gelsin de içelim. Bak parkta çocuk oynatıyor."

Furkan baktı baktı, Ayşe teyzenin kimi kastettiğini anlayamadı.

"Hamile teyzeeee, hamile teyzeeeee," diye bağırdı balkondan. Ayşe teyze kahkahalarını tutamadı. Gülmekten yerlere yatacaktı neredeyse. Furkan şaşkın şaşkın ona baktı.

"Parkta hiç hamile yok," dedi yine şaşkınlıkla.

Ayşe teyzenin gülmekten gözlerinden yaş geldi.

"Ay ilahi çocuğum. Hiç gülesim yoktu. Hamile değil Halime dedim. Duymadın mı hiç bu ismi?"

Furkan 'hayır' anlamında başını salladı.

"Halime, Halîm isminden geliyor. Halîm, Yüce Rabbimizin isimlerinden biridir. Yumuşak huylu demektir. Halime teyze de aynı ismi gibi yumuşak bir insan. Bak orada, üzerinde kahverengi hırka olan."

Furkan, Ayşe teyzenin gösterdiği kişiye baktı. Üzerinde kahverengi, bol tüylü, kabarık hırkası olan yaşlı kadını gördü.

"Gerçekten de çok yumuşacık duruyor," dedi gülerek. Sonra da balkondan seslendi:

"Halime teyzeee,
Halime teyzeeeee!"

HALÎM
Yüce Rabbimiz, çok yumuşaktır. O hataları yumuşaklıkla giderir. Kendisine karşı gelinmesini sabırla karşılar.

leblebi

Adnan elinde bir kese kâğıdı dolusu leblebiyle maç yapanları izliyordu. O sırada yanına dayısı geldi oturdu. Adnan'ın aklına dayısına leblebi ikram etmek gelmedi. Havadan sudan konuşmaya başladılar. Biraz sonra dayısı konuyu döndü dolaştırdı leblebiye getirdi.

"Şu leblebi de büyük nimet doğrusu!" dedi dayısı.

Adnan şaşkın şaşkın bir dayısına, bir de elindeki leblebiye baktı.

"Nesi büyük yahu? Minnacık bir şey," dedi Adnan. Sonra birden aklına bir şey geldi. "Sahi leblebi yemek ister misin?" diye sordu.

Dayısı avcunu açtı. Adnan içine leblebileri doldururken konuşmaya devam etti.

"Büyük olmaz olur mu? Bak şimdi, sen bana minnacık leblebi veriyorsun, bu iyiliğin karşılığında Allah sana cennette dizi dizi nimetler veriyor."

"Gerçekten mi?" diye sordu Adnan ağzı bir karış açık.

"Tabii gerçekten. Allah Şekûr'dur. Yani iyilik yapana kat kat verir. Dünyada küçücük bir şey yaparsın, ahirette önüne köşkler dizilir."

Bu sırada dayısının elindeki leblebiler bitti. Elini kese kâğıdına daldırıp bir avuç leblebi daha almaya çalışırken leblebilerin birkaçı yerlere dağıldı.

"Dur dayı yahu, saçma bu büyük nimetleri. Daha maç yapan çocuklara dağıtıp cennette yeni köşkler dizeceğim," dedi gülerek yerdeki leblebileri toplarken.

ŞEKÛR

Yüce Rabbimiz, az amele çok sevap verendir. O iyiliklerin karşılığını kat kat verir. Minnet duyulmaya en çok layık olan O'dur.

hediye

Emin yazın Kur'an-ı Kerim kursuna yazılmıştı. Çok kısa sürede Elif-Ba'yı bitirmiş, Kur'an-ı Kerim okumaya başlamıştı. Kendisine Kur'an-ı Kerim öğreten hocasını çok seviyordu. Hocası hafızdı. Çok güzel Kur'an-ı Kerim okuyordu.

Yaz tatili bitip Kur'an-ı Kerim kursunun kapandığı gün büyük bir tören yaptılar kursta. Herkesin velisi geldi.

Öğrenciler Kur'an-ı Kerim okudular, ilahiler söylediler.

Törenin sonunda hocaları öğrencilere odalarına asmaları için birer hat tablosu hediye etti. Emin eve geldiklerinde tabloyu eline aldı. Heceleyerek okudu: "el-Hafîz."

"Aaa bak babacığım, hocamın hediye ettiği tabloda "el-Hafîz" yazıyor. Hocam hafız ya, buna bakınca onu hatırlayalım diye herhalde," dedi.

Babası kahkaha atmamak için kendini zor tuttu.

"Oğlum, Hafîz, yüce Allah'ın güzel isimlerinden biridir. Afetlerden, belalardan koruyan demektir. Hocan, kendisini hatırlatmak için değil, Rabbimizin güzel isimlerini hatırlatmak için hazırlamış bu güzel tabloları. Ben diğerlerine de baktım. Her birinde ayrı bir isim yazıyordu. Sana da el-Hafîz düşmüş," dedi. Emin, duvarındaki resmi çıkardı. Yerine hocasının hediye ettiği tabloyu yerleştirdi.

"Öyle olsun," dedi babasına, "Ama ben bakınca hem yüce Allah'ın kötülüklerden koruyan olduğunu hem de sevgili hocamın hafız olduğunu hatırlayacağım. Bir taşla iki kuş. Nasıl fikir ama?"

"Harika," dedi babası gülerek.

HAFÎZ
Yüce Rabbimiz, koruyucudur. Kendisine sığınanları korur. İnsanları her türlü kötülüklerden, kazalardan, belalardan, afetlerden koruyan O'dur.

Hikâyelerle Çocuklara Esmâ-i Hüsnâ

kahvaltı

Eda ile küçük kardeşi Emir anneleriyle birlikte kahvaltı ediyorlardı.
"Ee söyleyin bakalım, niçin süt içiyorduk?" diye sordu anneleri.
"Bembeyaz olalım diye," dedi Emir.
Eda ile annesi güldü. Emir de kendine güldüklerini anlayınca kıkır kıkır güldü.
"Kemiklerimiz güçlensin diye süt içiyoruz, değil mi anneciğim?" dedi Eda.
"Evet, bildin!" dedi annesi. "Peki yumurtayı niçin yiyorduk?"
"Yumurtlamak için," dedi Emir yine gülerek.
Anne kız gülüştüler.
"Hücrelerimizin sağlıklı büyümesi için," dedi Eda.
"Evet, iyi bildin," dedi annesi. "Allah, ne güzel nimetler göndermiş değil mi? Her ihtiyacımız için uygun bir rızık yaratmış. Çünkü o Mukît'tir. Peki bunu bilen çıkacak mı bakalım? Cevizi niçin yiyoruz?"
"Tabii ki beynimiz gelişsin diye!" dedi Eda sevinçle.
"Aferin kızıma," dedi annesi. "Ceviz beynimizi geliştirir. Beynimiz gelişirse de daha akıllı fikirli oluruz. Okulda da başarılı oluruz."
"Bir de okulda öğretmenimiz bize sucuk yapar," diye bir şey uydurdu Emir yine kıkırdayarak.
"Sanırım kardeşimin akıllıca cevaplar verebilmesi için daha kırk fırın ceviz yemesi gerekiyor, anneciğim," dedi Eda gülerek.

MUKÎT
Yüce Rabbimiz, her türlü rızkı yaratandır. Bedenlere rızık gönderen de O'dur.

ŞİPŞAK

doğum günü

Hasan annesiyle birlikte ilk doğum gününün videosunu izliyordu. Anlaşılan çok kalabalık bir doğum günü olmuştu. Akrabalarının hemen hepsi oradaydı.

Annesi onun için kocaman çilekli bir pasta yapmıştı. Hasan düşe kalka yürüyor, tutuna tutuna ilerliyordu. Bir ara resmini çekmek için onu sandalyenin üzerine çıkarıp pastanın önüne koydular. Tam resim çekiyorlardı ki Hasan dengesini kaybedip koca pastanın içine düştü. Herkes şaşkınlıkla bağrıştı, sonra gülüştü.

Videoyu izlerken Hasan da kahkahalarına engel olamadı. O kadar çok güldü ki gözlerinden yaşlar geldi.

"Ne zaman izlesem bunu gülüyorum. Gerçi o zaman hiç de komik değildi. Çok moralim bozulmuştu. Tam iki gün uğraştım o pasta için. Sen ise üzerine düştün," dedi annesi.

Hasan yine güldü. "Keşke hatırlasaydım o günü. Çok eğlenmişimdir eminim. Küçüklüğümü hatırlayabilmeyi çok isterdim. Kim bilir neler yaptım."

"Bunu ben de düşünüyorum bazen," dedi annesi. "İnsan en güzel zamanını hatırlayamıyor. Ama Rabbim her şeyi biliyor. Düşünsene dünyada yaşamış, ölmüş milyarlarca insanın her şeyini biliyor. O Hasîb'dir, yani her insanın hayatı boyunca ne yaptığını bilir."

"Keşke ben de daha çok hatırlasaydım küçüklüğümü," dedi Hasan.

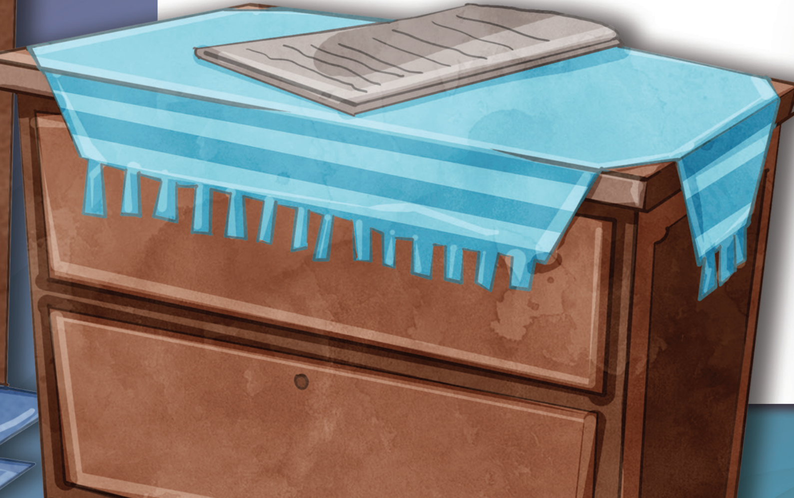
"En azından videoların var," dedi annesi gülerek yeni bir videoyu açarken.

HASÎB
Yüce Rabbimiz, kullarının hesabını en iyi görendir. Çünkü O, her insanın hayatı boyunca yaptığı her şeyi bilir.

SUCU

Kapı çalınca Yusuf amca açmadan sordu:
"Kim o?"
"Benim, sucu," dedi bir delikanlı.
Yusuf amca gülümseyerek kapıyı açtı.
"Geldin mi, paragöz?"
Delikanlı da güldü. "Yaa hacı amca haa, her gelişimde uğraşmasan olmaz zaten benimle."
"Yalan mı? Paragöz değil misin? Allah'ın bedava verdiği malı parayla satıyorsun," dedi yine Yusuf amca gülerek.
"Öyleyse sen de git gölden iç suyunu," dedi delikanlı yarı şaka yarı ciddi. "Ayağına kadar su getiriyoruz, daha parasından şikâyet ediyorsun."
"He bak ona bir şey diyemem. Allah razı olsun. Taşıma parası tamam. Ama suyun bedava olması lazım."
"Ne yapalım, amcacığım, dünyanın düzeni bu," dedi sucu elindeki suyu Yusuf amcanın bidonuna boşaltırken. "Allah Kerîm'dir, nimetlerini karşılıksız verir. Ama insanlar o nimeti bedavaya alır, parayla satar. Ne yapalım, düzen böyle kurulmuş. Şükret ki havayı paketlemediler daha. Yoksa bir de onun parasını kazanmak için uğraşacaktık."
"Aman aman, sessiz konuş da kimse akıl etmesin o işi," dedi Yusuf amca sucuya parasını uzatırken. "Suyu zor alıyoruz, hava da parayla olursa nefes alamayız vallahi!"
Sucu parasını alıp gülerek uzaklaştı.

KERÎM
Yüce Rabbimiz, çok ikram edicidir. Bütün iyilikler O'ndandır. Dilediğine dilediği kadar, hiç karşılık beklemeksizin bol bol verir.

cevap

Mehmet bir gün okuldan dönerken oyuncakçının vitrininde bir kaykay gördü. Üzerinde kırmızı şimşekler olan siyah bir kaykaydı bu. Bir an Mehmet kendini kaykayın üzerinde hayal etti.
Heyecanlandı. O an gözü kaykayın üzerindeki fiyat etiketine çarptı. Hayalleri yıkıldı. Çok pahalı bir kaykaydı bu. Ailesinden istese de alamazlardı. Canı sıkıldı.
Gece yatağa girdiğinde her zaman yaptığı gibi ellerini açıp dua etti. Duası biterken aklına sabahki kaykay geldi. Babasının alamayacağını biliyordu, çok pahalıydı, ama yine de onun için dua etti.
Aradan kısa bir süre geçti. Bir akşam babası eve kocaman bir koliyle geldi.
"Bu ne?" diye merakla sordu Mehmet.
"Aç da gör," dedi babası.
Mehmet koliyi açınca içinden o çok istediği kaykay çıktı. Gözlerine inanamadı.
"Baba, bu harika bir kaykay! Bunu istediğimi nereden biliyordun?" diye sordu Mehmet.
Babası şaşkınlıkla baktı. "Sen bunu mu istiyordun? Bilmiyordum vallahi. Köşe başındaki oyuncakçı iş değişikliği yapıyormuş. Her şey çok indirimdeydi. İçeride şöyle bir dolandım.
Gözüme çarptı. Çok hoşuma gitti. Senin de beğeneceğini düşündüm. Sen birine mi söylemiştin ki bunu istediğini?"
"Yoo, ben de ona şaşırdım ya, kimse bilmiyordu istediğimi," dedi Mehmet.
Sonra bir an duraksadı, gülümsedi.
"Sadece Mucîb olan Allah biliyordu."
İçinden tekrar tekrar şükretti.

MUCÎB
Yüce Rabbimiz, dilek ve dualara cevap verendir. O gönülden geçeni bilir, hiçbir dileği karşılıksız bırakmaz.

kardeş

Şebnem'in o gün canı pek sıkkındı. Annesi ile babası koruyucu aile olmuşlardı. Eve kimsesizler yurdundan Şebnem'in yaşlarında bir kız gelecekti. Şebnem başlarda bu fikri çok sevmişti, ama işler ciddiye binince birden istemediğine karar verdi.

"Soran olursa o kız için kardeşim demem. Ona göre anne! Ayrıca onu sevmek zorunda da değilim. Şimdiden söyleyeyim de hiç boşuna ısrar etme," dedi annesine sitemle.

"Sen bilirsin," dedi annesi. "Sevmek zaten insanın elinde olan bir şey değildir. Allah kalbine o kişinin sevgisini yazınca istemesen de seversin. Allah Vedûd'dur. Sevgiyi verendir. Dilerim ki senin kalbine de verir."

Şebnem duymazlıktan geldi. Kitaplarıyla uğraşır gibi yaptı. Sonra duramadı, "Allah sana o kızın sevgisini verdi mi?" diye sordu annesine.

Annesinin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Evet, verdi. Çok garip bir duygu bu. Onu yurdun bahçesinde bir ağacın altında tek başına otururken gördüğüm an kalbime bir ışık doğdu sanki. Sonra babanla yanına gittik. Biraz sohbet ettik. Konuştukça daha da çok sevdim onu. Ona senden söz ettik. "Yani benim bir de kardeşim mi olacak?" diye sevinçle soruşunu görmeliydin. Daha gelmeden senin sevgin de onun kalbine düşmüş anlaşılan."

Şebnem'in yüzü hafiften güldü. İçine bir mutluluk yayıldı. O sırada kapı çaldı. Gelen babası olmalıydı.

Şebnem heyecanla kapıyı açtı.

Babasının yanındaki küçük kızı görünce sevinçle annesine bağırdı:

"Koş anne, kooş, babam kardeşimi getirmiş!"

VEDÛD

Yüce Rabbimiz, çok sever ve çok sevilir. Kalpleri birbirine ısındıran, insanların birbirlerini sevmesini sağlayan O'dur.

üzüm dalı

Kış vakti Mustafa ile ailesi şehirler arası yolculuk yapıyorlardı. Yolda bir ara lastikleri patladı. Babası arabayı kenara çekti. İnip tekeri tamir etmeye koyuldu.

Kar yoktu ama hava buz gibiydi. Mustafa da arabadan babasının yanına indi. "Oo çok soğuk babacığım," dedi ellerini nefesiyle ısıtmaya çalışırken. "En iyisi şuradan çalı çırpı toplayıp ateş yakmak."

Babası gayri ihtiyari Mustafa'nın gösterdiği yöne baktı. "Onlar çalı çırpı değil ki, üzüm dalları," dedi.

Mustafa tekrar dönüp baktı. "Ne üzümü baba, kuru çubuk bunlar yaa," dedi.

Babası gülümsedi. "Haklısın, öyle duruyorlar. Ama eminim, bunlar üzüm dalları. Kütüklerine baksana. Havalar ısınınca tekrar yeşerecekler, yaprakları filizlenecek, ardından üzümler görünecek. Altı ay içinde mis gibi üzümler sallanacak o dallardan. Bir altı ay sonra yine böyle kuru dallara dönüşecekler. Ne ilginç değil mi? Tabiat kışın sanki ölüyor, baharda diriliyor, sonra tekrar ölüyor, tekrar diriliyor. Allah Bâis'tir. Ölümden sonra yeniden diriltir. Uyuyan tabiatı baharda uyandırır."

Mustafa kuru dallara tekrar baktı.

"Buranın yeşerince nasıl bir yer olduğunu çok merak ettim. Unutmayalım, olur da baharda buralardan geçersek dikkatli bakalım."

"Hay hay," dedi babası. "Ama önce şu tekeri tamir edip yola devam etmeliyiz. Yoksa korkarım bahara kadar buradayız."

BÂİS
Yüce Rabbimiz, ölümden sonra tekrar diriltendir. Uykudan uyandıran da O'dur.

dede

64-65

Eyüplerin mahallesinde yaşlı bir adamcağız vardı. Çok halim selim bir ihtiyardı bu dede. Başına ne gelirse gelsin "Vardır bir hayır," deyip geçerdi. Ona niye böyle dediklerini sordukları zaman "Allah, her şeyin en güzelini bilir. O Vekîl'dir, ondan başka güvenilecek yoktur. Ben de O'nun benim için seçtiklerine güveniyorum. O istemişse mutlaka bu işin içinde bir hayır vardır," derdi.
Bir gün Eyüp ve arkadaşları dedeye bir oyun oynamaya karar verdiler. Dede camiden dönerken önüne çıktılar.
"Dedee, dedeee, koş, evinin camı kırıldı," dedi Eyüp.
"Ne yapalım, yavrum, vardır elbet bir hayır," dedi dede kayıtsızca.
"İyi de dede, kırık camdan içeri hırsız girmiş," dedi bu sefer de Eyüp.
"Hırsız mı girmiş? Hay Allah, ne yapalım, yavrum, onda da vardır bir hayır," dedi dede yine.
"Ama dede, hırsız giderken evde ne var ne yoksa toplamış," dedi Eyüp.
"Ne yapalım yavrum, onda da vardır bir hayır," dedi dede.
Eyüp artık dedeye diyecek bir şey bulamadı. Dede onun oyun yaptığını anladı. Gülerek, "Ne o evlat, aklına uyduracak başka şey gelmedi mi?" diye sordu.
Eyüp dedeye baktı. "Ne yapayım, dede? Söyleyecek başka bir şey bulamadım ama bunda da vardır elbet bir hayır," dedi gülerek.

VEKÎL
Her işte güvenilecek yalnızca yüce Rabbimizdir. O, kendisine güvenenleri darda bırakmaz, işlerini düzeltip onlardan daha iyi temin eder.

yıldız

Esraların şehrin çok uzağında bir köyleri vardı. Yaz tatillerini hep köyde anneanne ve dedesiyle birlikte geçirirlerdi. Gece hava güzel olduğunda çaylarını demler, dama çıkarlardı. Gökyüzünü izleyerek çaylarını içerlerdi.

Bir gece yine damda dedesiyle otururken, "Ne kadar çok yıldız var, dedeciğim, bizim oralarda hiç yıldız yok," dedi Esra.

Dedesi gülümsedi. "Sizin oralarda da aslında çok yıldız var ama ışık çok olduğu için görünmüyorlar. Bir de tabii hava burada daha temiz. O yüzden böyle ışıl ışıllar."

Esra parmağını havaya dikti, yıldızları saymaya başladı.

"1, 2, 3, 4, 5, 6... Ooooooooo say say bitmez, sonsuz tane yıldız var galiba havada!"

"Hayır," dedi dedesi. "Sonsuz değil. Belli sayıda yıldız var."

"Kaç tane peki?"

"Ben bilmem," diye cevap verdi dedesi hiç düşünmeden.

"Yıldızların sayısını bilen var mıdır peki?" diye merakla sordu Esra.

"Allah bilir elbette. Allah Muhsî'dir, yani her şeyin sayısını bilir. Gökyüzünde kaç yıldız var, karınca yuvasında kaç yumurta var, koyunun sırtında kaç kıl var... Hepsini ama hepsini bilir."

"Peki benim seni ne kadar çok sevdiğimi de biliyor mudur?" diye sordu Esra muzipçe.

"Elbette," dedi dedesi torununa sevgiyle sarılırken.

MUHSÎ

Yüce Rabbimiz, her şeyin sayısını bilir. İnsana sonsuz gibi gelen, sayılamaz sanılan şeylerin de sayısını bilir.

şükür

Ayşenur, annesi ve kardeşi ile birlikte parka gitmişlerdi. Hava çok güzeldi. Bebek, arabasında oturuyor, annesi kitap okuyor, Ayşenur da parktaki oyuncaklarla oynuyordu.

Bir ara Ayşenur annesinin yanına geldi. "Anne, bu sesi duyuyor musun?" diye sordu. Annesi dikkatle dinledi. Bir cır cır böceği ötüyordu.

"Bu bir cır cır böceği," dedi annesi.

"Biliyorum," dedi Ayşenur. "Geldiğimizden beri sürekli ötüp duruyor. Acaba ne diyor?"

"Bence çok güzel bir gün olduğu için sürekli Allah'a şükrediyordur. Kendi dilinde elhamdülillah diyordur."

Ayşenur güldü. "Elhamdülillah, elhamdülillah, elhamdülillah, cır cır, cır cır, cır cır," dedi.

O sırada başlarındaki ağaca bir kuş kondu. Cik cik ötmeye başladı.

"Aa anne," dedi Ayşenur. "Bak belki bu kuş da kendi dilinde elhamdülillah diyordur."

"Neden olmasın?" dedi annesi. "Allah Hamîd'dir. Bütün varlıklar onu över, ona şükreder. Tabii hepsi de kendi dilinde yapar bu işi."

O sırada Ayşenur'un kardeşi ayaklarını çırparak "Agugugaa, agugugaaa" diye bağırdı.

"Oy oy oy, büyümüş de annesiyle ablasıyla sohbet etmek istemeye başlamış bu bıdık. Sen ne diyorsun bakayım?" dedi annesi arabasından bebeği çıkarırken.

Ayşenur güldü. "Bence o da kendi dilinde böyle güzel bir günde parkta olduğu için Allah'a şükrediyordur," dedi.

Anne kız gülüştüler.

HAMÎD
Yüce Rabbimiz, her şey için kendisine teşekkür edilendir. Çünkü bütün güzellikleri gönderen O'dur. Her canlı O'nu kendi diliyle anar, O'na kendi diliyle şükreder.

bebek

Faruk'un küçük bir kız kardeşi vardı. Bir gün annesi kardeşinin altını değiştirirken Faruk "Bebek olmak ne güzel. Oooh poposunu bile biz temizliyoruz prensesin," dedi gülerek.

"Evet, çok rahat görünüyor, ama pek de göründüğü gibi değil," dedi annesi. "Karnı acıktığında doyurmazsan bütün gün aç kalır. Altını değiştirmezsen kiriyle oturur. Dili bile yok ki ne istediğini söylesin."

"Prenses değil, gariban bu bebek yahu," dedi Faruk gülerek. "Hep birilerine muhtaç, zavallıcık."

Bebek ağlamaya başladı. Annesi kucağına alıp pışpışladı. "Kardeşin söylediklerine çok alındı," dedi Faruk'a gülerek. Sonra da en tatlı sesiyle bebecikle konuşmaya başladı:

"Oy ağlama, ağlama. Ağabeyine bakma sen. O da başkalarına muhtaç da haberi yok."

"Aşk olsun anne, yemeğimi kendim yiyorum, tuvalete kendim gidiyorum. Daha da muhtaç olduğumu nereden çıkarıyorsun?" dedi Faruk sitemle.

"Aman şimdi de sen alınma," dedi annesi gülerek. "Dünyadaki her canlı muhtaçtır. Bir lokma ekmek için bile güneşe, suya, toprağa, havaya, tohuma, çiftçiye, fırıncıya, ateşe ihtiyacımız var. Bütün canlılar birbirine muhtaçtır. Hepsi birden de Allah'a muhtaçtır. Allah Samed'dir. Hiçbir şeye ihtiyacı olmayan yalnızca O'dur."

Bebek gülücükler atmaya başladı.

"Mutlu ol küçük kız, anlaşılan bizim de senden pek bir farkımız yok," dedi Faruk gülerek.

SAMED

Yaratılmış her şey yüce Rabbimize muhtaçtır. Bütün ihtiyaçları karşılayan O'dur. Ama O hiçbir şeye muhtaç değildir.

tabiat

Babası tarlada çalışırken Efe de hemen ilerisinde toprakla oynuyordu.
"Baba," dedi bir ara Efe.
"Efendim oğlum?"
"Toprak neden kahverengi?"
"Allah öyle yaratmış diye," dedi babası.
"Peki ağaçlar niye yeşil?" diye sordu bu sefer de Efe.
"Allah onları da öyle yaratmış," dedi yine babası.
"Peeekiiii, arılar neden iğneli?"
"Allah onları da öyle yaratmış işte," dedi babası.
"Peeekiiii kelebekler niye renkli?"
"Allah öyle yarattığı için elbette."
"Ya babaaaa," diye itiraz etti Efe. "Hiç güzel cevaplar vermiyorsun, sürekli 'Allah öyle yaratmış' diyorsun."
"E yalan mı söylüyorum?" dedi babası. "Allah, Kadîr'dir. İstediğini istediği gibi yaratır. Toprağı kahverengi istemiş, kahverengi yaratmış. Ağaçları yeşil istemiş, yeşil yaratmış. Arılara iğne koymak istemiş, iğneli yaratmış. Kelebekler renkli olsun istemiş, renkli yaratmış. Daha ne diyeyim? Söylüyorum, söylüyorum, sen yine de sorup duruyorsun."
"Ne yapayım?" dedi Efe. "Allah beni de böyle yaratmış!"

KADÎR
Yüce Rabbimiz, her istediğini, istediği gibi yaratır. Kimini uzun yaratır, kimini kısa, kimini açık tenli yaratır, kimini koyu tenli.

iyilik

Eliflerin mahallesinde yaşlı bir teyze vardı. Onun adı da Elif'ti. Elif teyze iyiliksever bir insandı. Mahallede kimin bir sıkıntısı olsa Elif teyze ona koşardı. Bir gün Elif, öğlen yemeğini yemek yerine bahçedeki hayvanlara yemek veren Elif teyzeyi izliyordu. O sırada annesi yanına geldi: "Hâlâ bitmedi mi o yemek? Buz gibi oldu, kızım," dedi.

"Elif teyzeye gözüm dalmış," diye cevap verdi Elif.

Annesi de camdan dışarı baktı. Elif teyzeyi görünce gülümsedi. "Maşallah, ne hoş insan. Onu sevmeyen tek bir kişiyle bile karşılaşmadım."

"Ben de onu çok seviyorum," dedi Elif.

"Biliyorum," dedi annesi. "Elif teyze niye bu kadar çok seviliyor, biliyor musun? Çünkü Allah onu çok seviyor. Bir kişiyi Allah severse, herkes onu sever."

"Peki Allah niye onu çok seviyor?" diye sordu Elif şaşkın şaşkın.

"Çünkü o çok iyi bir insan. Her zaman Allah'ın kullarına yardım peşinde. Yüce Rabbimizin bir adı da Berr'dir. Yani O, iyilik yapanları sever. Bir insanı Allah severse herkes sever!"

"Ben de büyüyünce Elif teyze olacağım," dedi Elif. "Onun gibi tombiş ve tatlı. Ve iyilik sahibi."

"Hiç şüphem yok," dedi annesi onu öperken. "Adını zaten aldın bile. Şu yemeğini de yersen tombiş kısmı da olabilir. Geriye kaldı bir tek bol bol iyilik yapmak."

BERR
Yüce Rabbimiz, iyilik eder. İyilik etmeyi ve iyilik edenleri çok sever. İyilik edenlere bol bol mükafatını verir.

babaanne

Leyla ödev yapıyordu. Babaannesi odaya girdi. Belli ki yeni abdest almıştı. Camın önüne oturdu. Işıkta çoraplarının tersine yüzüne baktı. Ayağına giydi. "Tövbe estağfurullah, tövbe estağfurullah," diyordu bir yandan da.

Çorabından sonra başörtüsünü düzeltti. Yine bir yandan "Tövbe estağfurullah, tövbe estağfurullah," demeye devam etti. Biraz camdan dışarıyı izledi. Dilinde aynı kelimeler vardı: "Tövbe estağfurullah, tövbe estağfurullah."

Leyla daha fazla dayanamadı. "Babaanneciğim, sen çok büyük bir günah mı işledin?" diye sordu.

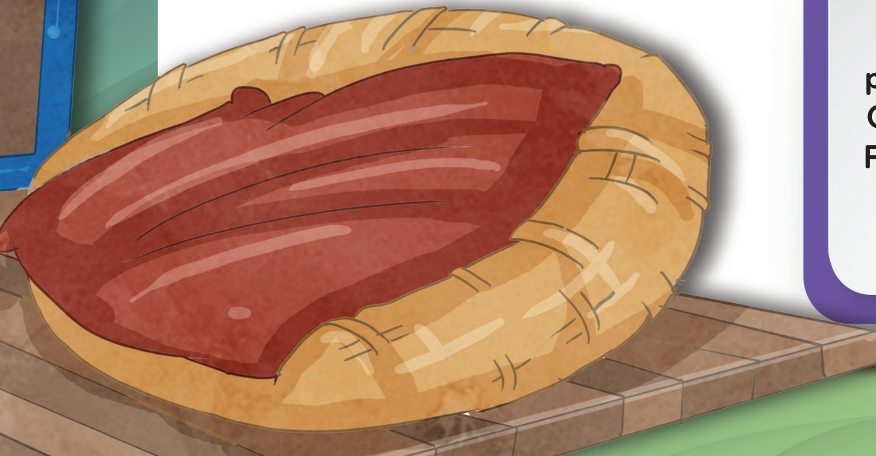
"Yoo," dedi babaannesi şaşkın şaşkın. "O da nereden çıktı?"

"Ne bileyim, sürekli tövbe edip duruyorsun da."

Babaannesi güldü.

"Büyük bir günah işlemedim. Çok şükür. Elimden geldiğince günahtan sakınmaya çalışıyorum. Allah Tevvâb'dır, yani tövbe edenleri çok sever. O yüzden sürekli tövbe çekiyorum. Bu sayede bildiğim bilmediğim günahlarım da affolur inşallah."

O sırada ezan okundu. "Haydi namazımı kılayım," diyerek yerinden kalktı babaanne. "Tövbe estağfurullah, tövbe estağfurullah," diyerek seccadesini yere serdi.

TEVVÂB
Yüce Rabbimiz, tövbe ve pişmanlıkları kabul edendir. O, tövbe edenleri çok sever. Pişman olan kullarını affetmeyi de çok sever.

röportaj

78-79

Ali Bey şehrin sayılı zenginlerindendi. Her fırsatta hayır hasenat yapar, açları doyurur, ihtiyaç sahiplerinin ihtiyaçlarını giderirdi. Annesi Hatice Hanım adına da bir okul açtırmıştı.

Bir gün bu okuldan Emine ve İbrahim adında iki öğrenci, okul gazetesi için kendisiyle röportaj yapmak istediler. Memnuniyetle kabul etti. Anlaşmaya göre Emine soruları soracak, İbrahim de verilen cevabı yazacaktı.

"Yaptırdığınız okula niçin annenizin adını verdiniz?" diye ilk sorusunu sordu Emine.

"Çünkü her şeyi ona borçluyum. Dünyaya gelmeme vesile oldu. Beni büyüttü. Biz çok fakir bir aileden geliyorduk. Babam da yoktu. Annem bana çok dua ederdi. Ne zaman onun için ufacık bir iyilik yapsam, ona küçücük bir yardımda bulunsam "Allah sana iki cihanda da bol mülk nasip etsin," derdi. Ben de gülerdim. "Anne, akşam yiyecek ekmeği zor buluyoruz. Nasıl olacak da zengin olacağım?" derdim. O da bana "Öyle deme, evladım. Her şeyin sahibi Allah'tır. O Mâlikü'l-Mülk'tür. Malı istediğine verir," derdi. Çok şükür, duasının yarısı kabul oldu. İnşallah öteki yarısı da kabul olur, cennette de Yüce Allah'ın nimetlerine kavuşuruz."

"Amin," dedi Emine. "Öteki sorumuz da şu."

"Duuur, ben daha cevabı yazmayı bitiremedim. Ali Bey çok hızlı konuştu," dedi İbrahim.

"Nerede kaldın?" dedi Ali Bey gülerek.

"Dünyaya gelmeme vesile oldu," dediniz.

"Ooo daha en başta kalmışsın sen. Böyle giderse sabaha kadar bitiremeyiz bu işi. En iyisi ver de ben yazayım bari," dedi Ali Bey gülerek İbrahim'in önünden kâğıdı kalemi alırken.

MÂLİKÜ'L -MÜLK
Yüce Rabbimiz, bütün kâinatın sahibidir. Aklımıza gelebilecek ve gelemeyecek her şey O'nundur. O, mülkünden istediğine verir; istediğinden verdiklerini geri alır.

yaz tatili

O yıl Hamit annesiyle çok güzel bir yaz tatili programı hazırlamıştı. Birlikte her gün Allah'ın güzel isimlerinden birini öğreniyorlardı. Her sabah sıra hangi isimdeyse onunla ilgili konuşuyorlar, resim çiziyorlar, kitap okuyorlardı. O günün ismi "Ğanî" idi. "El-Ğanî: Çok zengin, hiçbir şeye muhtaç olmayan demekmiş" diye okudu annesi elindeki kitaptan. "Aaa hani biz gani gani diyoruz ya, bak oradan aklımızda tutabiliriz. Ğanî, çok demek. Allah gani gani rahmet eylesin diyoruz ya. Ya da gani gani malı var diyoruz. Buradan aklımızda tutabiliriz bu güzel ismi." Hamit güldü.

"Süper fikir anneciğim!"

Sonra annesi bu güzel isimle ilgili bir hikâye okudu. Ardından biraz sohbet ettiler. Sonra Hamit bisiklet sürmek için dışarı çıktı.

Akşam yatmadan önce annesi Hamit'i öpmek için odasına girdi. "Eee bugünün ismi neydi?" diye sordu.

Hamit bir an düşündü. Aklına gelmedi. "Ya neydi yaa?" dedi. "Zenginlikle, bollukla ilgili bir şeydi. Naki miydi? Nakitten aklımıza geliyordu."

"Hayır," dedi annesi gülerek.

Hamit biraz daha düşündü, düşündü. Birden gözleri parladı. "Tabii ya Ğanî idi!" diye sevinçle haykırdı. 'Gani gani'den aklımıza geliyordu, çok zengin demekti!"

"Aferin sana!" dedi annesi, Hamit'in yanağına iyi geceler öpücüğü kondururken.

ĞANÎ
Yüce Rabbimiz, çok zengindir. Bütün kainat O'nundur. O hiçbir şeye muhtaç değildir.

nur

Nurdan'ın annesi televizyondan Kur'an-ı Kerim dinliyordu. Nurdan televizyondaki alt yazıya baktı. "Nur Suresi" yazıyordu. Kur'an-ı Kerim okunması biter bitmez, Nurdan annesine,

"Anneciğim, bak, senin adının suresi," dedi alt yazıyı göstererek.

"Evet," dedi annesi. "Anneannen bana Nur adını vermiş. Nûr, yüce Allah'ın isimlerinden biridir. 'Işık veren' demek. Yıldızlara, güneşe ışığı veren O'dur. Bu âlemi aydınlatan O'nun nurudur."

"Sana da nur versin diye mi bu adı koymuşlar?"

"Evet, iyi bildin" dedi annesi.

Nurdan biraz düşününce, "Aaa Nurhan teyzeme de bu yüzden mi koymuşlar?"

"Evet," dedi yine gülerek annesi. Nurdan biraz daha düşündü. Gözleri kocaman kocaman açıldı.

"Nurcan teyzemin adı da mı oradan geliyor?"

Yine "Evet," dedi annesi. Bu sefer hiç düşünmeden tekrar sordu Nurdan: "Peki Nurkan dayımın adı da mı oradan geliyor?"

Annesi gülmeye başladı. "Evet, Nuri dayının da, Nuriye teyzenin de adları oradan geliyor."

"Bu inanılmaz!" dedi Nurdan kıkır kıkır gülerken.

"Eee başka birisi var mı oradan adı gelen?" diye sordu Nurdan.

"Düşün bakalım," dedi annesi. Küçük kız düşündü, düşündü ama bulamadı.

"Tabii ki de senin adın," diye güldü annesi.

Nurdan bir an durdu. Kahkaha attı:

"Ne kadar nurlu bir aileymişiz meğer!"

NÛR

Yüce Rabbimiz, âlemleri aydınlatandır. Göklere ve yere ışık veren O'dur. O istediğini aydınlatır, nurlandırır.

böcek

Rumeysa elindeki kitaba dalmış, annesinin odaya girdiğini fark etmemişti bile.
"Ne okuyorsun?" diye sordu annesi merakla.
Rumeysa elindeki kitabı annesine doğru tutarak, "Böcekleri okuyorum, anneciğim," dedi. Kitabın kapağı solucanından çekirgesine, örümceğinden kırkayağına, yusufçuğundan bite bir sürü börtü böcekle doluydu.
"Ayy" dedi annesi istemsizce elini kolunu kaşırken.
"Böcekler beni hep kaşındırır. Resmini görmek bile yetiyor."
"O kadar ilginç şeyler yazıyor ki anneciğim, gel bak ne diyor, on gramlık sümüklü böcek bir kiloluk yük çekebilirmiş."
"Vay canına!" dedi annesi şaşkınlıktan ağzı açık kalarak.
"Bir hamam böceği kafası koptuktan sonra dokuz gün yaşayabilirmiş," diye devam etti Rumeysa.
"İnanılmaz," dedi annesi yine şaşkınlıkla. "Yüce Rabbim nasıl yaratmış. Allah Bedî'dir, birbirinden değişik ve hayret verici âlemler yaratandır işte. Bu daha sadece böcekler. Düşünsene daha neler var. Yıldızlar, başka gezegenler, hayvanlar... Bildiğimiz, bilmediğimiz daha nice âlemler."
"Eveeet," dedi Rumeysa, "Gerçekten çok ilginç bu böcekler. Gelsene birlikte okuyalım anneciğim."
"Aman aman," dedi annesi. "Sen oku yavrum. Beni başka ilginç şeylerde çağır. Kaşındırıcı olmayanından."
Annesi kaşına kaşına odadan çıktı. Rumeysa gülerek arkasından baktı, sonra yine kitabına daldı.

BEDÎ
Yüce Rabbimiz, bütün âlemleri yaratandır. Yarattıklarının hepsi birbirinden ilginç ve güzeldir. O'nun yarattıklarına bakınca insan hayretler içinde kalır.

tablo

Selim okul çıkışı halasının evine gitti. Halasının çalışma odasında ödevlerini yapıyordu. Halası da yan masada son tablosu üzerinde çalışıyordu.
"Allah'a şükür, bitti!" dedi halası rahat bir nefes alırken.
Selim başını kitabından kaldırdı. Halasının elindeki işe baktı. Halası hattattı. Çok güzel hat tabloları yazardı.
"Yine mi ALLAH yazdın, halacığım?" dedi Selim.
"Evet, ama bunu büyük çalıştım. Allah nazardan saklasın, çok güzel oldu! Bunu evin girişine asacağım," dedi.
Selim güldü. "Zaten bir tek orası kalmıştı ALLAH yazmayan. Salona yazdın, oturma odasına yazdın, mutfağa yazdın, çalışma odana yazdın. Bir de balkona yaz, tam olsun."
"Allah nasip ederse yazarım tabii. Çok seviyorum Rabbimin adını yazmayı. 'ALLAH' bütün isimlerini kapsayan en özel ismi O'nun. Her tarafı ALLAH adıyla doldurmak istiyorum," dedi.
"Senin hayatın zaten O'nun adıyla dolu halacığım," dedi Selim.
Halası duraksadı. "Allah Allah, o ne demek?" diye sordu.
"Baksana her sözünden biri Allah. Allah'a şükür, Allah saklasın, Allah nasip ederse, Allah Allah... Sürekli O'nu anıyorsun."
"Aaa" dedi halası. "Allah hakkı için doğru söylüyorsun. Allah dilimden eksik etmesin adını!" dedi.
Selim kahkahayla güldü.

ALLAH
Yüce Rabbimizin bütün isimlerinin anlamlarını içeren en özel ismidir Allah. Güzel isimlerinin hepsi Allah'ı tanımak içindir.

